

Hồi Thứ Bốn Mười Một

THOÁT KHỎI TAI KIẾP

Sở Sở thấy Tiêu Khứ Trần đòi đề chữ lên trên hoành phi liền mỉm cười đáp:

– Tiêu chân nhân công lực đã luyện tới mức ngang tạc hóa là một cao thủ tột bậc trên võ lâm đương thời, thì thật càng làm cho tòa Sa Môn càng được tăng vẻ rạng rỡ thêm..

Khứ Trần bồng xòe cái nan quạt ngọc cốt ở trong tay ra, y đứng ở chỗ cách Sa Môn chừng bảy thước, giơ cái quạt ngọc cốt lên từ từ quạt bốn cái vào hoành phi của Sa Môn ấy.

Quạt xong bốn cái thì trên hoành phi đã hiện lên bốn chữ: “Kiếp số nan hồi” (tai kiếp khó mà cứu vãn).

Sở Sở với Tố Mai vận công đề khí đứng cách xa năm thước, nay Khứ Trần lại đứng ở xa bảy tám thước. Sở Sở với Tố Mai dùng tay viết, còn Khứ Trần thì lại dùng quạt phe phẩy, hướng hồ bốn chữ “Kiếp số nan hồi” này lại rất nhiều nét, đủ thấy gió của cái quạt của y quạt ra là phải ghênh luyện đến thật tinh vi và nhỏ bé.

Dùng quạt đề chữ như vậy hiển nhiên thấy Mộ Quang, Sở Sở, Nguyên Đào các người tuy có công lực kinh người, nhưng còn kém Khứ Trần một chút hỏa hầu.

Quần tà thấy thế mặt người nào người nấy đều cười lộ vẻ kiêu ngạo.

Lệnh Hồ Sở Sở lộ vẻ kinh ngạc bụng bảo dạ rằng:

“Tiêu Khứ Trần này quả thực có tuyệt thế thần công, ta đã tốn công học hỏi Huyết Thần Kinh như thế, rút cục cũng chưa phải là đối thủ của tên ma đầu này.

Nàng nhận thấy bốn chữ “Kiếp số nan hồi” của đối phương rõ ràng có ẩn ý, rõ ràng bao hàm ý nghĩa là không muốn trận đấu này biến thành hòa bình nên nàng lại nghĩ tiếp:

“Như vậy chúng ta đã uổng công tốn tâm trí, rút cục vẫn không sao tránh khỏi máu nhuộm cát vàng, Bạch Long Đồi này biến thành nơi Tu La Quỷ Vực”.

Trong lúc Sở Sở đang cau mày rầu rĩ thì Công Tôn Vi Ngã đã cười hi hí vượt mọi người tiến lên.

Quần hiệp và quần tà thấy Công Tôn Vi Ngã ra trận đều im lặng như tờ, để xem sau khi Khứ Trần dùng quạt đề chữ lão quái nhân này sẽ giở trò gì.

VI Ngã đi tới chỗ cách Sa Môn chừng bảy tám thước đưa tay chỉ bốn chữ của Khứ Trần vừa viết lên Sa Môn mà đọc lên hai lần:

– Kiếp số nan hồi, kiếp số nan hồi.

Thoạt tiên quần hùng tưởng Vi Ngã định giở trò gì ai nấy đều trở mắt lên nhìn, nhưng không thấy tòa Sa Môn này, một cây hoành với hai cây cột biến hóa gì cả.

Các người không hiểu Công Tôn Vi Ngã làm trò gì thì Sở Sở đã nhảy tới sau Sa Môn nhìn lên trên hoành phi mà mỉm cười, lớn tiếng nói:

– Cự Công Tôn, môn võ công này của cụ thần diệu quá, không hiểu cụ luyện bằng cách nào thế?

Lúc ấy mọi người mới chạy tới gần xem. Ai nấy đều lắc đầu thè lưỡi hoài.

Thì ra trong khi Vi Ngã chỉ tay lên bốn chữ “Kiếp số nan hồi” của Khứ Trần viết đọc hai lần, phía đằng trước có bốn chữ “Kiếp số nan hồi” không ảnh hưởng chi cả, nhưng đằng sau lại hiện lên ba chữ lớn nét bút long phi phụng múa, khí thế cực hùng, ba chữ đó là:

“Ngã yếu hồi” (Ta phải vãn hồi được kiếp số).

Vi Ngã cười ha hả nhìn Khứ Trần và hỏi:

– Tiêu chân nhân, trên hoành phi chân nhân đề “Kiếp số nan hồi” còn của lão phu thì đề “Ngã yếu hồi” khớp vào thành một câu kiếp: “Kiếp số nan hồi, ngã yếu hồi”. Không hiểu Tiêu chân nhân có tin được lão quái vật này có sức hồi thiên như thế hay không?

Tuy Khứ Trần kinh hãi tài ba của Vi Ngã lợi hại nhưng y vẫn cười như điên như khùng, kiêu ngạo đáp:

– Bạn Công Tôn, nếu bạn muốn cứu vãn được kiếp số thì trước hết phải nên đấu kẻ chuyên môn làm nghịch trời trước mới được.

Vi Ngã gật đầu nói tiếp:

– Nửa đời trước của lão phu là chuyên môn thích nghịch thiên hành sự. Nhưng sau trận hỏa tai ở trên núi Ai Lao thì lão phu đã ngộ đạo, đã hối cải hết nhưng việc làm phi pháp trước kia. Bây giờ lão đã biến thành người chỉ chuyên môn làm việc thuận trời ứng người thôi. Chúng ta đấu với nhau mấy trận cũng được, để xem lòng trời về ai, để xem kẻ thuận trời thắng hay là kẻ nghịch trời thắng?

Khứ Trần cười khì một tiếng đang định ra trận thì Cửu Uyên đã tiến lên trước chấp tay vái chào Vi Ngã và nói:

– Bạn Công Tôn với Tiêu chân nhân đều là Thái Sơn Bắc Đẩu đương thời, trận đấu của hai vị nên để đến phút cuối cùng hãy ra tay và xin bạn Công Tôn nhường cho Long Cửu Uyên này ra đấu trước.

Vi Ngã cười giọng quái dị hỏi:

– Chẳng hay bạn định đấu với ai thế?

Cửu Uyên cười khẩy mặt lộ sát khí đáp:

– Mỗ muốn kiếm tiểu bối Diệp Nguyên Đào đã phá hủy Bàn Long Giáp mà mỗ tốn công khó nửa đời người mới lập thành để trả thù.

Công Tôn Vi Ngã kêu ồ một tiếng rồi nói tiếp:

– Được, lão phu sẽ nhường trận này cho bạn, nhưng bạn phải cẩn thận lắm mới được, Diệp Nguyên Đào tiểu quỷ là môn đồ rất đặc ý của người bạn cũ vô lâm của lão phu, chưa chắc bạn đã thắng nổi y đâu.

Cửu Uyên cười như điên như khùng, đáp:

– Bạn Công Tôn khỏi lo ngại hộ cho Cửu Uyên này, mỗ tự tin không phải là mãnh long không qua sông, còn có mấy thành năng lực kìm chế nổi tiểu bối công cuồng ấy.

Nguyên Đào nghe tới đó đã không sao nhịn được, cười khẩy một tiếng, từ từ tiến ra giữa đấu trường cung kính vái chào Vi Ngã mà nói rằng:

– Xin nhạc gia cho tiểu tể được kiến thức kẻ tự xưng là mãnh long có tài ba như thế nào.

Vi Ngã cười một hồi trở về chỗ luôn.

Nguyên Đào xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, lạnh lùng nhìn Cửu Uyên hỏi:

– Long Cửu Uyên, theo sự nhận xét của Diệp mỗ, ngươi không phải là mãnh long quá giang, mà chỉ là một con ôn long đi tới đâu gieo tang tóc tới đó thôi.

Cửu Uyên biết đối phương bảo mình là ôn long tang gia, là chế nhạo Bàn Long Giáp của mình đã bị hủy, nên y cười khẩy một tiếng lạnh lùng đờ lời:

– Ngươi nói rất phải, ta chỉ là một con ôn long của tang gia thôi, nhưng ngày hôm nay con ôn long này sẽ gây tai vạ cho ngươi để ngươi được nếm mùi báo thù của mối hận tang gia của ta.

Nguyên Đào cười như điên như khùng, nói tiếp:

– Ngươi cứ việc gỡ hết tai vạ ôn long ra đi, xem có làm gì nổi Diệp Nguyên Đào này không? Ta đang muốn moi gan rỗng của ngươi ra để cho quần hùng dự hội được nếm mùi ngon vật lạ một phen.

Cửu Uyên chuyển ngược đôi lông mày lên, trở mắt nhìn Nguyên Đào thôi, chớ không muốn đấu khẩu với đối phương nữa, và từ từ lấy cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên ra cầm sẵn nơi tay.

Trong quần hiệp chỉ có Tiểu Hồng là biết cây roi Vạn Kiếp Tiên này có oai lực rùng rợn thôi. Bây giờ nàng thấy Cửu Uyên lại lấy cây roi ấy ra để đối phó ới người yêu của mình, tất phải cuống lên, vội dùng nhĩ ngữ truyền thanh nói cho Nguyên Đào hay biết rằng:

– Đào đại ca, cây roi Thiên Long Vạn Kiếp này của Cửu Uyên lợi hại vô

cùng, nó có bốn thứ diệu dụng tất cả, để tiểu muội nói cho đại ca nghe, nhớ kỹ đừng có sơ ý, đừng có thị tài khinh địch:

– Nguyên Đào biết tính nết của Tiểu Hồng còn kiêu ngạo hơn mình, nàng đã nói như vậy thì khí giới của đối phương thế nào cũng rất lợi hại, nên chàng liếc mắt nhìn lại Tiểu Hồng một cái.

Tiểu Hồng thấy Nguyên Đào chịu nghe lời mình mới yên lòng, rồi cũng dùng nhĩ ngữ truyền thanh nói tiếp với chàng:

– Đào đại ca, trong Thiên Long Vạn Kiếp Tiên có bốn thứ lợi hại như sau: tác dụng thứ nhất là Long Tu Tốt Độc, chất độc ở râu rồng bắn ra có thể giết chết người. Tác dụng thứ hai là: bốn cái móng chân dưới bụng con rồng, có thể đột nhiên rời khỏi cây roi để bắn kẻ địch, móng chân rồng ấy có thể xuyên thủng sắt đá được. Tác dụng thứ ba: một trăm lẻ tám cái vẩy ở khắp mình con rồng đều có thể bắn ra được, vẩy nào cũng tẩm chất độc rất lợi hại, khiến trong khoảng trống chừng hai ba trượng, biến thành tử thần tức thì. Tác dụng thứ tư lại còn lợi hại hơn hết. Long Cửu Uyên sai người đi khắp hoàn vũ tìm kiếm mười ba thứ độc vật tuyệt độc, để nấu thành nước cao đổ vào trong bụng con rồng, ruột rồng chạy thông thẳng lên hai mắt, chỉ cần bấm cái chốt ở nơi cán thì cao độc đó liền hóa thành sương mù độc ở mắt rồng phun ra, trên không đầy những sương mù độc đối phương không có cách gì tránh né nổi. Kẻ địch chỉ bị dính một chút sương mù độc ấy thôi, là xương thịt râu tóc đều biến thành nước vàng ngay.

Nguyên Đào nghe Tiểu Hồng nói xong, trong lòng rất yên tâm vì thế chất của người chàng rất đặc biệt khác thường, vạn độc cũng không thể nào xâm nhập được nhưng còn đối với vẩy rồng và móng rồng có thể bắn thủng cả sắt đá là chàng phải đề phòng thôi. Còn những cái khác chàng không lo ngại cho lắm.

Long Cửu Uyên rút Thiên Long Vạn Kiếp Tiên ra rồi dùng thủ pháp rất nhanh cắm ngay cái lưỡi an toàn vào mồm con rồng trước.

Tiểu Hồng thấy thế rất hối hận, kêu đáng tiếc thầ và nghĩ bụng:

“Ta chỉ mãi lo âu cho Nguyên Đào, dặn dò mãi, quên bảo chàng ra tay tấn công trước để Cửu Uyên không kịp nhét cái lưỡi an toàn vào mồm con rồng, như vậy cây roi của y không thể nào sử dụng bốn thứ tác dụng nguy hiểm kia ngay được, bây giờ đối phương đã cắm cái lưỡi an toàn vào rồi, y chỉ cần bấm cái chốt nơi cán là có thể sử dụng bốn thứ tác dụng kia ngay”.

Cửu Uyên đã cắm cái lưỡi an toàn vào rồi nhìn Nguyên Đào quát hỏi:

– Diệp Nguyên Đào, lần trước ở Bàn Long Giáp, Cửu Uyên này chưa chính thức đấu với ngươi. Bây giờ ta dùng cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên này để lãnh giáo mấy thế tuyệt học của ngươi, ngươi mau giở khí giới ra đi.

Nguyên Đào đưa mắt nhìn lại Cửu Uyên một cái rồi lắc đầu cười nói:

– Diệp Nguyên Đào ta chẳng cần phải dùng khí giới gì hết, chỉ hai bàn tay

không này cũng đủ để đồ long rồi.

Cái câu “tay không đồ long” ấy của Nguyên Đào làm cho Cửu Uyên tức giận thêm, y nghiến răng mím môi trợn mắt quát mắng:

– Tiểu bối ngông cuồng thật, người đã kiêu ngạo như vậy thì hãy ném thử Thiên Long Vạn Kiếp Tiên của mỡ xem mùi vị nó như thế nào.

Nói xong, tay phải buông đầu rồng ra, tay trái cầm đuôi rồng, giơ lên quát mạnh một thế, hóa thành một cái cầu vòng vàng nhằm đầu Nguyên Đào bổ xuống luôn.

Bề ngoài làm ra vẻ rất ngông cuồng, nhưng Nguyên Đào sau khi nghe thấy Tiểu Hồng dặn bảo rồi, trong lòng đã sớm đề phòng và đã nghĩ ra được một cách để hóa giải hết mọi diệu dụng của Vạn Kiếp Tiên rồi.

Cách nghĩ ra để đối phó Vạn Kiếp Tiên của chàng là không để cho cây roi đó giở được tác dụng ra, thì mình có thể chất đặc biệt không sợ vạn độc, với võ công thần hóa, mà cướp giật được khí giới ở trong tay của đối phương.

Nguyên Đào đã có quyết định như vậy, nên đối với cái cầu vòng lóe mắt đang nhằm đầu mình bổ xuống, chàng đã không tránh né thì chớ, trái lại còn nhẩy lên chìa tay ra chộp cây roi của đối phương luôn.

Cửu Uyên không ngờ Nguyên Đào lại táo bạo như vậy, giật mình kinh hãi, vội rụt tay thâu sức lại, nên cây cầu vòng vàng do cây roi hóa thành cũng quay đầu ngay

Nguyên Đào chộp hụt thế đó, nhưng vẫn tiếp tục đuổi theo chộp luôn một lần nữa.

Khi nào Cửu Uyên chịu để cho đối phương nắm được khí giới của mình, vội trảm tay về phía sau, đồng thời y giở tả chưởng lên sử dụng Hồng Sa chưởng, nhằm ngang hông nơi yếu điểm của Nguyên Đào tấn công mạnh một thế.

Nguyên Đào xoay người tránh né, nhưng cả một cái lưng đã để hở cho đối phương, khi nào Cửu Uyên chịu bỏ lỡ dịp may này, vội đưa bàn tay trái lên dùng Tiểu Thiên Tinh Trọng Thủ đánh luôn vào tử huyệt của chàng.

Đừng nói là người, dù là một tấm gang mà bị Tiểu Thiên Tinh đánh trúng cũng phải cong queo nát vụn, dù không phải là tử huyệt mà chỉ là chỗ da thịt thường, nếu bị chưởng lực ấy, đánh trúng cũng bị tan xương nát thịt.

Bây giờ Tiểu Uyên đã đánh trúng vào người của Nguyên Đào rồi, chỉ nghe đánh “bộp” một tiếng, như đánh trúng phải miếng da bò hay bị bông, không những không thấy tan xương nát thịt, mà cũng không thấy kêu gào thảm khốc gì hết, trái lại Nguyên Đào nhẹ nhàng đưa tay về phía sau chộp đúng cây roi của đối phương.

Nguyên Đào đã chộp được thân cây roi liền chuyển thần lực giật mạnh một cái.

Trước kia ở trong Bàn Long Giáp, Cửu Uyên đã biết thần lực của Nguyên Đào rất hãn thế và biết nếu không buông tay thì thế nào cánh tay phải của mình cũng bị đối phương bẻ gãy chứ không sai..

Dưới sự bất đắc dĩ Cửu Uyên đành phải buông roi ra lui về phía sau, thế là cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên có oai lực vô biên kia chưa kịp thi thố gì thì đã bị lọt vào tay của Nguyên Đào rồi.

Nguyên Đào ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng, Long Cửu Uyên thì mặt đỏ bừng, y hổ thẹn đến nỗi chỉ muốn dưới đất có ngay một cái lỗ hồng để chui xuống đất.

Thiên Trạch đang chứa đầy hy vọng phục thù, trông mong vào Thiên Long Vạn Kiếp Tiên với Tử Quang Tử Châu của Long Cửu Uyên, bây giờ y thấy Vạn Kiếp Tiên ấy dễ dàng lọt vào tay kẻ địch, nên y tức giận vô cùng và cũng không còn tin tưởng vào Tử Quang Tử Châu nữa, lại thêm hai cái chân bị phế, y không còn hy vọng tranh hùng. Vì vậy y chán nản, nên mới nghĩ tới cái chết, liền giơ tay lên đánh mạnh một chưởng vào đầu mình.

Chờ tới khi quần tà phát giác muốn ngăn cản thì đã không kịp rồi, chỉ nghe thấy “bốp” một tiếng thế là Thiên Trạch đã vỡ sọ phọt óc ra mà chết.

Công Tôn Vi Ngã thấy thế kinh ngạc thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

– Ngã Thiên Thạch hung bạo nóng này quá nổi, nếu y chết chậm một chút thì có phải tâm phục khẩu phục không?

Ông ta vừa nói vừa từ từ đi ra giữa đấu trường, chìa tay bảo Nguyên Đào rằng:

– Diệp nhi, hãy đưa cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên cho lão phu.

Nguyên Đào không hiểu dụng ý của ông ta, nhưng vẫn giơ hai tay cung kính đưa cây roi cho ông ta.

Vi Nga đỡ lấy cây roi Vạn Kiếp không thèm ngấm nhìn, thuận tay ném trả lại cho Cửu Uyên. Cửu Uyên không hiểu ngờ ngạc nhìn và hỏi:

– Bạn Công Tôn, thế này là nghĩa lý gì?

Vi Ngã tủm tỉm cười, đáp:

– Vì người quá tầm thường cho nên Thiên Trạch tức giận không sao chịu đựng được, tự đập vỡ thiên linh cái ra mà chết. Lão phu thấy y chết mà không nhắm mắt như vậy thì lại cảm thấy tài ba của người quá tầm thường, cho nên Nguyên Đào mới trả lại cây roi cho người. Người cứ việc giở những tác dụng lợi hại trong cây roi ra đối phó với lão phu, nếu người có thể làm gì nổi già thì người mới làm cho oan hồn của Thiên Trạch dưới chín suối khỏi ân hận. Người cứ thử xem thì sẽ biết tài ba xuất quỷ nhập thần thông thiên triệt địa của lão phu có thể cứu nổi kiếp số nan hồi không.

Cửu Uyên nghe nói lòng hung lại nổi lên, cười giọng quái dị nói:

– Bạn Công Tôn đã tự phụ như vậy thì Long mỗ hãy thử xem thân kim cương bất hoại của bạn có thể chịu đựng nổi những tác dụng của cây roi Vạn Kiếp này không?

Y vừa nói dứt đã múa cây roi hóa thành cầu vòng vàng nhằm đầu Vi Ngã bỏ mạnh xuống.

Lần trước y đã được một bài học rồi, tất nhiên lần này y đã khôn ngoan hơn, nên y vừa ra tay tấn công một cái y đã bấm ngay cái chốt nơi cán để cho vẩy rồng bắn ra luôn.

Y đã bấm then chốt rồi thì mấy sợi râu ở đầu rồng có những mũi kim tẩm độc cùng bắn ra với những vẩy rồng một lúc và nhằm người của Vi Ngã bao trùm xuống.

Công Tôn Vi Ngã vẫn đứng yên tại chỗ không hề chớp mắt chút nào nhưng những mũi kim độc với vẩy rồng bao trùm tới ông ta thì có sự lạ xảy ra.

Thoạt tiên những mũi kim độc và vẩy rồng bay tới như một đám mây, nhưng khi tới gần lại tụ thành một cây trụ, không những tụ thành một cây trụ mà lại còn bắn trúng ngay vào Bách Hội tử huyết ở trên đầu của ông ta nữa.

Bách Hội tử huyết là yếu huyết quan trọng nhất trong người. Chỉ hơi đánh mạnh xuống cũng có thể chí mạng được. Như vậy chịu sao nổi những mũi kim độc bắn mạnh vào.

Cho nên Cửu Uyên trông thấy mũi kim độc bắn trúng nơi tử huyết của Vi Ngã rồi, nên cả mừng vội lui ngay về phía sau.

Quần tà quần hiệp của đại hội Bạch Long Đồi đều yên lặng như tờ.

Mọi người chỉ thấy mũi kim đặc biệt kia vẫn cắm ở trên Bách Hội huyết của Vi Ngã và Vi Ngã vẫn đứng yên ở giữa đấu trường như thường.

Mũi kim do những vẩy rồng với kim độc tụ thành dài hơn hai tấc mà bây giờ chỉ còn có một tấc nhô ra ngoài đầu Vi Ngã thôi.

Như vậy mũi kim đó ít nhất cũng phải cắm vào trong Bách Hội huyết một tấc.

Công Tôn Vi Ngã bị thương nặng như vậy, dù có luyện thành tấm thân kim cương bất hoại đi chăng nữa, nhưng Vi Ngã chưa chết, tuy ông ta không cử động, nhưng đôi mắt vẫn có thần, cứ đứng yên nhìn thẳng vào mắt của Cửu Uyên cười tủm tỉm hoài.

Long Cửu Uyên là người giàu kinh nghiệm như thế, trông thấy nụ cười của ông ta cũng không hiểu ý nghĩa của nụ cười đó và cứ toát mồ hôi ra như tắm thôi. Vì y đã nghĩ ra được một việc không hợp tình hợp lý rồi. Việc đó là những mũi kim độc với vẩy rồng tẩm độc của y bắn ra rồi, đáng nhẽ đang thành khối phải tản mát ra thành từng cái từng mảnh một, mà bắn vào khắp mình mẩy của đối phương mới

phải, nhưng tại sao những cái đó lại tụ thành một khối, hóa thành một mũi kim như thế?

Hướng hồ khi y ra tay tấn công không thấy Vi Ngã tránh né gì hết, nếu đổi phương mà tránh né thì giỏi lắm chỉ có một hai mũi kim và hai ba cái vẩy bắn trúng người của đối phương thôi, chứ có khi nào lại bắn trúng vào Bách Hội huyệt như thế này.

Những mối nghi ngờ đó chưa giải thích được, Cửu Uyên đã thấy Công Tôn Vi Ngã bắt đầu cử động được rồi.

Cử chỉ của ông già quái dị này, cái gì cũng quái dị tuyệt luân, thoát tiên ông ta giơ tay lên, rút mũi kim ở Bách Hội huyệt ra dùng làm cái tăm xỉa răng. Cửu Uyên thấy thế kinh hãi đến ngẩn người ra vì chất độc tẩm ở trong mũi kim đó lợi hại lắm, bất cứ người hay thú dữ hề thấy một chút máu là phong hầu chết tốt, mà nay Vi Ngã lại dùng nó làm tăm xỉa răng!

Y chưa hết kinh ngạc thì lại có chuyện khác xảy ra, khiến y lại càng kinh ngạc hơn.

Vi Ngã lại còn cuộn cái kim do những vẩy rờng với những mũi kim độc tụ thành một khối trông như chiếc chĩa giò, bỏ vào mồm nhai “còm cộp” trông ngon lành vô cùng.

Cử chỉ kỳ lạ này, không những khiến quần tà đều hoảng sợ đến hầu như đã tắt thở, mà cả Tiểu Hồng các người cũng thất kinh vội cất tiếng kêu gọi:

– Cha, vật đó có ngon lành gì đâu mà cha lại ăn như thế, sao lại có người tham ăn đến như thế được?

Vi Ngã vẫn nhai còm cộp rồi nuốt chửng vào bụng, hai tay xoa bụng một hồi rồi mới trả lời Tiểu Hồng rằng:

– Hồng nhi, cha của con xưa nay vẫn có tính tham ăn như vậy, trong bát trên cha chưa được ăn Long can, Phụng tử, chưa biết mùi vị của nó ra sao. Long can khó kiếm lắm, đành phải ăn chút Long tu để đỡ thèm vậy. Quả thực Long tu này ngon hơn những canh lá thối với độc trùng quái xà mà cha vẫn thường ăn nhiều ở núi Ai Lao, nhưng chỉ hiềm nó hơi cứng một chút, lão già nào răng kém thì không sao nhai nổi.

Nói tới đó ông ta dùng tay áo lau mép nhìn Cửu Uyên cười ha hả nói tiếp:

– Long Cửu Uyên, trên cây roi Vạn Kiếp Tiên của ngươi còn có cái gì ngon lành nữa cứ việc đem ra đây cống hiến già này.

Vì võ học thần kỳ của Nguyên Đào mà Cửu Uyên phải đi ra ngoài biên cương xa xôi một phen, không những đã luyện thành Tử Quang Tử Châu mà lại còn làm cho cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên tăng oai lực rất nhiều. Y yên chí phen này thế nào cũng khắc địch chế thắng đối phương ở đại hội Bạch Long Đồi này, nhưng bây

giờ kim với vẩy rồng tẩm độc của y bắn ra hóa thành một cái lưới bao trùm kẻ địch, mà lại bỗng thu lại thành một cái kim lớn. Hai là mũi kim đó đã bắn trúng tử huyết Bách Hội của Vi Ngã rồi, mà sao đối phương lại không việc gì. Ba là Công Tôn Vi Ngã lại lấy mũi kim khổng lồ mà coi như một món ăn ngon lành, nhai nát nuốt chửng.

Ba điểm quái dị ấy khiến Long Cửu Uyên hoảng sợ vô cùng, nên y cứ cau mày lại đứng chờ người ra tại chỗ khiến y không dám tiếp tục giở những tác dụng khác của cây Vạn Kiếp Tiên ấy nữa và y đã mất hết hoàn toàn dũng khí rồi thì phải.

Tề Mông thấy thế cũng kinh hoảng, rí tai nói với Khứ Trần:

– Tiêu đại ca, lão quái vật Công Tôn Vi Ngã này đã luyện được võ công gì mà đáng sợ như thế?

Khứ Trần cười khẩy đáp:

– Tuy công lực của lão quái vật rất thâm hậu đáng sợ thực, nhưng mỗi tự tin Càn Nguyên Thần Chuởng với Ngọc Phiến Băng Cương có thể đấu với y một phen.

Nói tới đó, y liền dùng Nhĩ Ngữ truyền thanh bảo Cửu Uyên rằng:

– Long huynh cứ yên tâm, giở hết diệu dụng của cây roi ấy ra, nếu không làm được gì lão quái, lúc ấy Khứ Trần mỗi sẽ giở hết tài ba ra đấu thí mạng với y một phen, xem mèo nào cắn mỉu nào?

Cửu Uyên nghe thấy thế mới biết Khứ Trần vẫn chưa thối chí, nên y lại phấn chấn tinh thần vội cũng dùng Nhĩ Ngữ truyền thanh nói:

– Ngoài Thiên Long Vạn Kiếp Tiên ra đệ còn một trái Tử Quang Tử Châu rất lợi hại, Tiêu Chân Nhân hãy đợi chờ đệ dùng xong trái châu đó rồi hãy ra tay, vì Công Tôn lão quái dù có công lực thông thần đến đâu, nếu may mắn thoát chết, thì thế nào cũng bị tổn thương và cũng bị giảm mất tương đương công lực.

Nói tới đó, y thấy Vi Ngã đang trợn tròn đôi mắt quái dị lên và cười hí hí hỏi:

– Long Cửu Uyên, ngoài Vạn Kiếp Tiên ra, ngươi còn một trái Tử Quang Châu nữa, sao ngươi không mau đem ra đây để xem có làm giảm công lực của mỗi không?

Mấy lời nói này của Vi Ngã càng làm cho Cửu Uyên với Khứ Trần kinh hãi thêm và nghĩ bụng:

“Công lực của Vi Ngã quả thực thông thần, đến Nhĩ Ngữ truyền thanh, người thứ ba không thể nào nghe thấy được, mà sao y lại nghe thấy rõ ràng đến như thế?”

Cửu Uyên hơi định thần, vừa cười vừa đáp:

– BẠN Công Tôn muốn ném mùi Tử Quang Châu ư? Trước hết hãy chờ mỗi

giở hết diệu dụng của Thiên Long Vạn Kiếp Tiên ra trước đã.

Vi Ngã cười ha hả nói tiếp:

– Được lắm, mau giở ra hết đi, lão phu đã nóng lòng sốt ruột lắm rồi.

Cửu Uyên cười như điên như khùng múa động cây roi Vạn Kiếp và đồng thời y lật miếng vẩy thứ hai và thứ ba ở chỗ đuôi rồng lên một lúc. Cái vẩy thứ hai vừa lật lên, thì bụng con rồng đã có hai mươi miếng giáp bằng gang như hai mươi cái nổ nhắm người Vi Ngã bắn tới.

Miếng vẩy thứ ba vừa lật lên, thì một trăm lẻ tám miếng vẩy rồng có kỳ độc cũng rời khỏi mình rồng, hóa thành một trận mưa kim quang nhằm Vi Ngã bao trùm xuống.

Vi Ngã cười ha hả, khua động hai cánh tay áo rộng lớn, nháy múa ở trong móng rồng và vẩy rồng kia một cách rất ung dung, chờ đối phương bắn hết những ám khí ấy ra rồi, thì ông ta mới ngưng tay ngưng chân không múa nữa.

Mọi người thấy bộ quần áo của vị di nhân này đã dính đầy kim giáp kim lân, trông không khác gì một vị thần tượng mặc áo bào vàng.

Vi Ngã cười ha hả, lại múa tay múa chân một hồi nữa, lần này những kim quang ở trên người của ông ta lần lượt bay ra và bắn thẳng vào chỗ cổng cao.

Cái cổng cao vẫn nguyên lành như thường, nhưng trên chỗ hoành phi, nhưng chữ của các người đã dùng khí công viết thành hồi này, bây giờ hoàn toàn biến thành chữ vàng hết.

Cửu Uyên thấy thế, cau chặt đôi lông mày lại và suy nghĩ không biết có nên giở nốt Vạn Kiếp Long Tương lợi hại nhất của cây roi này ra không? Nên y nghĩ bụng:

“Cứ căn cứ vào tình hình trước mặt đây, Vạn Kiếp Long Tương tuy lợi hại tuyệt đỉnh, người thường khó mà tránh thoát được, nhưng vẫn không làm gì nổi được lão tặc Công Tôn Vi Ngã này đâu”.

Nghĩ tới đó, y sức nghĩ ra được một độc kế, vẫn quyết định sử dụng Vạn Kiếp Long Tương ra, giả bộ tấn công Vi Ngã, nhưng sự thực thì y lại định tấn công các quần hiệp đang đứng xem quanh đó.

Diệu kế này của Cửu Uyên quả thực độc ác vô cùng. Tuy y đã quyết định như thế, nhưng y vẫn làm ra vẻ đứng đưng nhìn Công Tôn Vi Ngã chấp tay chào vừa cười vừa nói tiếp:

– Thần công tuyệt nghệ của bạn Công Tôn quả thực cao minh nhưng trong cây Vạn Kiếp Tiên này của Cửu Uyên còn có Vạn Kiếp Long Tương, muốn giở ra nốt để lãnh giáo nữa.

Vi Ngã cười giọng quái dị đáp:

– Người có tài ba như thế nào cứ việc giở ra hết đi. Đẳng nào ngày hôm nay

lão phu cũng đã quyết định phải làm cho người, tên ma đầu ngoan cố phải tâm phục khẩu phục mới thôi.

Cửu Uyên vận hết chân lực vào cánh tay, rồi dòn vào thân cây roi, đột nhiên múa roi tấn công Vi Ngã. Đồng thời y đã lẳng lặng lật nốt cái vẩy rồng thứ tư ở đuôi rồng lên, Vạn Kiếp Long Tương đã nhằm quần hiệp ở bốn chung quanh bắn ra như mưa. Vì nó nhỏ hơn hạt mưa nên khó ai mà trông thấy rõ được.

Quần hiệp không ai hay biết gì cả, theo lý ra thì không sao thoát khỏi độc thủ, nhưng Lệnh Hồ Sở Sở là người rất cẩn thận và đã nghe Tiểu Hồng nói, biết cây roi Vạn Kiếp cấu tạo như thế nào, nên nàng đã ngấm ngầm dặn Mộ Quang với Nguyên Đào chuẩn bị

Khi Cửu Uyên giở những tác dụng ở cây roi Vạn Kiếp ra, thì ba người đều vận nội gia cương khí, hóa thành một cái vách vô hình để che chở cho quần hiệp, nên nhất là lúc này thấy Cửu Uyên giở Vạn Kiếp Long Tương lợi hại nhất, thì ba người lại càng phải cẩn thận thêm.

Cho nên quần hiệp đứng xem chung quanh đó, tuy đứng ở chỗ rất nguy hiểm mà vẫn không hay biết gì. Chờ tới khi Vạn Kiếp Long Tương bị nội gia chân khí ngăn cản, từ vô hình biến thành hữu hình rớt xuống mặt đất kêu “sèo sèo” và bốc khói lên, ai nấy mới đều kinh hoảng đến mất hồn vía và mới biết mình đã được người ta cứu cho thoát chết.

Cửu Uyên thấy trăm nghề của mình đều thành công đã tràng hết, tức giận khôn tả, vứt cây roi Vạn Kiếp Tiên xuống, lấy trái Tử Quang Tử Châu ra cầm ở trong tay.

Tố Mai biết Tử Quang Châu oai thế rất mạnh, nên vội dùng Truyền âm nhập mật nói cho Công Tôn Vi Ngã biết rằng:

“Công Tôn lão tiên bối, Tử Quang Châu này là của Cửu Uyên đi tận ngoại bang, thâm thập những thuốc nổ rất lợi hại, chế thành oai lực lợi hại lắm chớ nên coi thường”

Vi Ngã nghe thấy Tố Mai nói như vậy, biết hạt châu ấy không phải là tầm thường, liền đưa mắt liếc nhìn nàng và khẽ gật đầu một cái tỏ vẻ mình đã hiểu biết rồi.

Cửu Uyên lấy Tử Châu ra rồi, vẫn chưa tiến lên vội, trái lại còn lui về bốn trận khẽ bảo Tố Mai rằng:

– Âm Bát muội, khi ngu huynh chế Tử Châu này hơi sơ xuất một chút nên mới có một chút khuyết điểm.

Tố Mai nghe nói mừng thầm, nhưng vẫn giả bộ làm ra vẻ kinh ngạc cau mày lại hỏi:

– Long nhị ca, khuyết điểm của trái Tử Châu của nhị ca ở đâu? Làm thế nào

mới có thể bỏ cứu được?

Cửu Uyên lắc đầu khẽ đáp:

– Không cần phải bỏ cứu gì hết, chỉ cần bảo những người của chúng ta mau lui ra ngoài xa mười trượng. Bằng không, đều bị họa lây hết.

Tố Mai nghe nói kinh hoảng vô cùng, nhưng mặt vẫn tỏ vẻ rất quan tâm và hỏi Cửu Uyên tiếp:

– Nhị ca bảo chúng tôi lui ra ngoài ra mười trượng, thế còn nhị ca thì làm sao mà thoát khỏi được tai ách ấy?

Cửu Uyên mỉm cười đáp:

– Khi các người lui ra xa mười trượng, thì ngu huynh sẽ bấm cái chốt của Tử Châu và đợi chờ lúc thích đáng mới ném ra, trước khi nó bùng nổ thì ngu huynh đã thoát ra khỏi được chỗ nguy hiểm rồi.

Tố Mai bất đắc dĩ đành phải nói tới cùng, nàng lại khẽ hỏi tiếp:

– Long nhị ca có thể cho tiểu muội biết thời cơ thích đáng ấy là như thế nào không? Vì nhị ca có giải thích rõ thì tiểu muội mới có thể điều khiển được toàn cục một cách dễ dàng.

Cửu Uyên gật đầu đáp:

– Tử Quang Tử Châu của mỗ lại còn có một tên nữa là Thất Áo Tử Quang Châu, chỉ cầm bấm vào một chốt một cái, qua một thời gian tương đương, hạt châu ở trong tay chưa chấn động là lúc ấy phải ném lên trên cao tám trượng, rồi ngấm ngầm rút lui. Hạt châu ở trên cao tám trượng, thế nào cũng có Tử Quang tỏa ra trước rồi mới rớt xuống. Khi nó rớt xuống, cứ mỗi trượng là tỏa ra một lần Tử Quang, chờ tới khi tỏa hết bảy lần Tử Quang thì vừa vặn rớt xuống tới chỗ cách đầu của kẻ địch một trượng, lúc ấy nó mới nổ tung, trong phạm vi bảy tám trượng, bất cứ người và vật cũng sẽ tan thành tro hết.

Tố Mai cau mày lại hỏi tiếp:

– Nhị ca không có cách gì vẹn toàn hay sao? Nếu hạt châu chưa tỏa ra bảy lần ánh sáng mà đã nổ ngay, như vậy có phải nhị ca cũng...

Không chờ nàng nói dứt, Cửu Uyên đã vội đỡ lời:

– Ngu huynh đã tốn hết tâm lực để chế ra trái Tử Châu này, trừ phi nó bị một sức mạnh kỳ lạ va đập phải, thì nó mới nổ trước khi tỏa hết bảy lần Tử Quang. Bát muội cứ yên tâm, trong lúc ngu huynh nói chuyện với Vi Ngã, bát muội phải lẳng lặng dẫn các bạn thân rút lui ra khỏi mười trượng, để xem vật chí báu của ngu huynh làm cho đối phương thành tro như thế nào.

Tố Mai nghe Cửu Uyên nói như vậy, sức nghĩ ra một kế vừa gật đầu nhận lời vừa lùi sang một bên.

Nàng lại dùng “Truyền âm nhập mật” nói cho Mộ Quang hay như vậy ngay.

Lúc ấy Vi Ngã đã có vẻ nóng lòng sốt ruột liền cười giọng quái dị mà hỏi Cửu Uyên rằng:

– Cửu Uyên, người còn trò gì mau giở ra nốt đi. Bằng không để già này đấu với Tiêu Khứ Trần để coi người mà các người đã nhờ y đỡ đầu cho tài ba như thế nào?

Khứ Trần thấy Vi Ngã thách mình ra đấu, liền cười khẩy một tiếng định tiến ra ngay.

Tố Mai thấy thế vội ngăn cản và khẽ nói:

– Tiêu chân nhân hãy đợi chờ giây lát, Long nhị ca của tiểu muội, còn giữ một lợi khí lợi hại gấp Vạn Kiếp Tiên trăm lần đang định sử dụng đấy.

Khứ Trần cau mày lại đáp:

– Lão quái vật cao minh thực, có lẽ mỗi phải sử dụng đến “Càn Nguyên Thần Chưởng” đã khổ luyện suốt đời với “Ngọc Phiến Băng Cương” ra đấu với y thì mới hy vọng thắng được thôi, chứ còn y vào khí giới với ám khí, thì mỗi chắc chỉ tốn công thôi chứ không ăn thua gì đâu.

Tố Mai bèn nói rõ Tử Châu lợi hại như thế nào cho Khứ Trần hay, lúc ấy Khứ Trần với quần tà mới kinh hãi vội rút lui ra ngoài xa hơn mười trượng tức thì.

Cửu Uyên thấy Vi Ngã thôi thúc mình, liền cầm Tử Châu từ từ bước ra giữa trận đấu mỉm cười nói:

– Bạn Công Tôn, tất nhiên là mỗi còn có trò khác, vừa rồi bạn chẳng biết rõ mỗi có hai môn võ khí lợi hại “Thiên Long Vạn Kiếp Tiên” với “Tỷ Quang Tử Châu” là gì.

Vi Ngã gật đầu đáp:

– Nếu lợi hại hơn Thiên Long Vạn Kiếp Tiên thì cứ việc giở ra, mà chi bằng thì đừng có đem ra bêu xấu nữa.

Nói tới đó ông ta đưa mắt nhìn hạt Tử Châu ở trong tay của đối phương mà hỏi tiếp:

– Có phải hạt châu màu tía ở trong tay của người là Tỷ Quang Tử Châu mà người nói đấy không?

Cửu Uyên gật đầu đáp:

– Tỷ Quang Tử châu này Cửu Uyên mỗi đã tốn hết tài sản với tâm huyết của cả một đời người mới chế thành được.

Vi Ngã bĩu môi cười khẩy lắc đầu nói tiếp:

– Lão phu không tin hạt châu này lại có một sự lợi hại xuất kỳ được. Trông nó

còn xấu xí hơn Thiên Long Vạn Kiếp Tiên nhiều.

Cửu Uyên đưa mắt liếc nhìn, thấy Tố Mai đã nghe lời mình dẫn quần tà rút lui ra ngoài vòng nguy hiểm rồi, liền cười giọng quái dị nói với Vi Ngã tiếp:

– Trước mặt người đường hoàng, mỡ không bao giờ làm việc thâm lén. Trước hết mỡ hãy nói rõ cái lợi hại của Tử Châu này cho bạn biết trước để bạn có chết cũng không còn oán than gì nữa.

Vi Ngã vừa cười vừa đáp:

– Nếu người muốn nói thì cứ việc nói ra cho lão phu nghe thử xem?

Cửu Uyên lộ vẻ cười rất đắc chí, nhìn Vi Ngã thủng thẳng nói tiếp:

– Mỡ chỉ cần bấm cái chốt, rồi ném trái Tử châu này lên trên cao tám trượng là nó sẽ bắt đầu tỏa Tỳ quang ra. Thế rồi cứ rớt xuống một trượng nó lại tỏa ra tỳ quang một lần, cho tới lần thứ bảy là vừa rớt xuống tới cách đầu của bạn một trượng. Hạt châu sẽ bùng nổ, hóa thành một trận mưa độc đổ xuống, thì dù bạn có là Đại la thần tiên cũng không thể thoát khỏi được tai kiếp này.

Vi Ngã nghe xong, liền cười ha hả, có vẻ khác thường. Cửu Uyên rất ngạc nhiên vội hỏi:

– Tại sao bạn lại cười như thế?

Vi Ngã dùng giọng mũi kêu “Hừ” một tiếng rồi đáp:

– Chẳng lẽ người không nhận ra được già này ở trong núi Ai Lao quanh năm ăn quen các thứ độc vật và đã có một thể chất rất quái dị, muôn độc cũng không xâm nhập được nữa hay sao?

Cửu Uyên có phải là không biết điều đó đâu, cũng vì thấy mới nói ra như vậy để cho Vi Ngã không sợ chất độc, mà không cần phải đề phòng, khi trái châu bùng nổ, đối phương mới không kịp đào tẩu hay tránh né. Cho nên y lại lắc đầu cười như điên như khùng và nói khích tiếp:

– Bạn Công Tôn đừng có tự phụ như thế, mưa độc ở trong Tỳ Quang Tử Châu của mỡ khác hẳn những chất độc ở trong cây Vạn Kiếp Tiên. Đó là hàng trăm thứ chất độc kỳ tuyệt mà mỡ đã đi xa tận bát hoang với hải ngoại đem về phối hợp thêm với các thứ chất độc khác, mà cũng không sao chịu được chất độc của trái châu này.

Vi Ngã cười ha hả đỡ lời:

– Nói suông không ăn thua gì, phải biểu diễn đã rồi mới biết được hay dở như thế nào. Lão phu đã ném tất cả các thứ kỳ độc trên thế gian này rồi, ví dụ như kết thúc đại hội Bạch Long Đồi lần này, lão phu muốn nhậu nhẹt say sưa, ăn một trăm con cá heo rất độc để cho khoái chí một phen.

Long Cửu Uyên đưa mắt nhìn chung quanh, thấy quần tà đã rút lui ra khỏi

chỗ nguy hiểm rồi mà quần hùng vẫn còn đứng yên ở chỗ cũ, trong lòng rất mừng rỡ, liền bám luôn vào cái chốt của trái châu. Giây phút sau y thấy trái châu ở trong tay đã hơi rung động.

Trong lúc đó Vi Ngã lại mỉm cười hỏi:

– Cửu Uyên người đã bám cái chốt của Tử Châu rồi phải không?

Cửu Uyên nghe nói giật mình kinh hãi, không ngờ đối phương lại tinh minh đến như thế, những y vẫn ung dung gật đầu vừa cười vừa đáp:

– Phải, chỉ trong giây lát mỡ sẽ tung trái châu lên, nhân lúc này bạn muốn trời trăn gì thì mau dặn bảo những người ở phía sau đi. Bằng không, sẽ không còn kịp đâu.

Vi Ngã cười ha hả nói tiếp:

– Lão già này đã luyện tập tẩm thân kim cương bất hoại, như vậy lệnh của Diêm Vương không làm gì được lão hết, nên lão phu không hề sợ hãi chút nào cả. Chỉ e người không kịp rút lui rồi hại người không thành rồi lại hóa ra tự hại mình đấy thôi.

Cửu Uyên nghe nói liền cười giọng quái dị đáp:

– Bạn nói đúng lắm, mỡ xin tuân lệnh vậy.

o O o